

Hodossy Gyula

Etetnék

Eszeveszetten viszket a múltam,
a legszívesebben véresre kaparnám a lelkem,
nem fáj, mintha nem is lenne,
erőm sincs, pedig megetetném a madarakat,
pedig csak húsz lépés a napraforgóig, pedig csak,
az egerekkel sem törődöm, hadd rágjanak, mindent,
akár a kedvenc rekamiémat, akármit, apró darabokká,
hogy aztán apró darabokká hulljanak,
a tegnap még ép gondolatok,
az álmok meg éles üvegdarabokká törjenek,
gyűljön a sok szemét, csak azértis, mindig,
vakaróddzon minden emlék, ha úgysem bírnak magukkal,
vakaróddzanak kint a fák meg a macskák,
azt mondják holnap kisüt a nap,
talán értelmet kap a levegővétel,
a vér, a lüktetés, télen a szikrázó napsütés, talán,
mert a gyötrő céltalanság nem visz a hón áhított tengerig,
mert hiába a tudat, a sós víz segítene, hiába a hit,
a kapaszkodók, a vágy,
a tengervíz, ha átmosná mindazt, amit átéltem,
akarva vagy akaratlanul, kényszerből,
ha kimosná múltam minden szennyét,
ha kimosná viszkető sebeim, ha...
talán egy pohár tiszta víz is segítene, csak tíz lépés,
és kortyról kortyra tisztulhatnék, erőt gyűjthetnék,
aztán madarakat etethetnék, lehet,
de mégsem, helyette leteszem fejem, alszom,
észvesztve a múltamba révedek.

HODOSSY GYULA (1960) József Attila-díjas szlovákiai magyar író, költő, szerkesztő, könyvkiadó, igazgató.

A halász és a fiúgyermek

Mindkét kezemmel szorosan átölelem
meztelen felsőtestem, ujjaim forrók,
mint Nap hevítette réz lapocskák, égetik bőröm,
nyakam izzad, lábam fázik,
amott a tó vizén egy halász,
nem halat fog, másra vágyik.

Emlékszem a gyermekre,
akinek fedetlen lába ráfagyott a templom padlókövére,
de a fiú csak állt meredten,
összekulcsolt kézzel várta a gondviselőt,
néhány asszony visongott, próbálták megemelni,
de nem tudták, míg egy férfi, ereje telve,
felkapta a kőről, magához ölelte,
de a kicsi talpak bőrét a szent márvány nem engedte,
női sírástól, zokogástól lett hangos az Istenháza,
a gyermek elájult, a padsorokban, kényelemben,
nagykabátban és vastag csizmában ülő hívek
meg bosszankodtak, így, ilyen felfordulásban,
nem hallják Isten szavát,
pedig a síró asszonyok tudták, azért nem hallják,
mert ájultan fekszik egy szerető férfi vállán,
sállal, kendővel tekerték be az apró lábakat,
majd a fiúval, kiszaladtak a templomból
a tiszta levegőre, a fiúval, a fiúért imádkozni.

Mindkét kezemmel szorosan átölelem
fájó, meztelen, bőrtelen, vérző lelkem,
míg amott, egy halász, a tó vizén,
épp vágyakozik, az isteni, megbocsájtó
szeretetről ábrándozik.